

ΛΟΥΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ

Ιωάννα Κάρκα
Αντώνης Συκουτρής

- Η Λούλα Αναγνωστάκη, είναι μια θεατρική συγγραφέας γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο το 1965 με την τριλογία της Πόλης ("Η διανυκτέρευση", "Η πόλη", "Η παρέλαση"), που παρουσίασε σε ενιαία παράσταση στο Θέατρο Τέχνης ο Κάρολος Κουν. Το Φεβρουάριο του 1967 ανέβηκε από το Εθνικό Θέατρο το τρίπρακτο έργο της "Η συναναστροφή, ενώ ακολούθησαν τα θεατρικά "Αντόνιο ή το Μήνυμα" (1972), "Η νίκη" (1978), "Η κασέτα" (1982), "Ο ήχος του όπλου" (1987), όλα από το Θέατρο Τέχνης, σε σκηνοθεσία Κάρουλου Κουν. Το 1995 ανέβηκε Το "Ταξίδι μακριά" από το Θέατρο Τέχνης, σε σκηνοθεσία Μίμη Κουγιουμτζή. Το 1998 το μονόπρακτο "Ο ουρανός κατακόκκινος" από το Εθνικό Θέατρο, σε σκηνοθεσία Βίκτορα Αρδίττη και το 2003 το έργο "Σ' εσάς που με ακούτε" από τη Νέα Σκηνή, σε σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή.
Τα έργα της Λούλας Αναγνωστάκη έχουν επίσης παρουσιαστεί από Αθηναϊκούς θιάσους και Δημοτικά Περιφερειακά Θέατρα, καθώς και σε πολλές χώρες του εξωτερικού.

- Δημιουργός μιας ιδιαίτερης γραφής, η Λούλα Αναγνωστάκη αποτύπωσε στα έργα της το εσωτερικό τοπίο του σύγχρονου Έλληνα και τις μεταβολές του υπό την επίδραση της Ιστορίας. Πραγματεύτηκε τα σημαντικότερα θέματα της μεταπολεμικής περιόδου στη χώρα μας, όπως το τραύμα, η ενοχή, η μοναξιά, η ήττα. Παρακολουθώντας την εξέλιξη της νεοελληνικής κοινωνίας και μετά τη μεταπολίτευση, πραγματεύεται τον εγκλωβισμό των ανθρώπων και των κοινωνιών, τα αδιέξοδα του σύγχρονου κόσμου, τη μοναξιά, την έλλειψη επικοινωνίας και το αίσθημα ασφυξίας του ατόμου. Βαδίζει το δικό της δημιουργικό, μοναχικό δρόμο, επενδύοντας ιδιαιτέρως στη μουσική διάσταση του λόγου της, που ενισχύει τη δραματικότητα του

Γενικές Πληροφορίες για την Θεατρολόγο:

- ▣ Γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη
- ▣ Πρώτη εμφάνιση της στο ελληνικό θέατρο ήταν το 1965
- ▣ Θεατρικά της έχουν παρουσιαστεί και σε χώρες του εξωτερικού
- ▣ Είναι παντρεμένη με τον συγγραφέα και καθηγητή ψυχολογίας, Γιώργο Χειμωνά
- ▣ Είναι μητέρα ενός γιού, του Θανάση Χειμωνά
- ▣ Τα περισσότερα έργα της είναι εμπνευσμένα από στοιχεία της ελληνικής ιστορίας

Έργα:

- ▣ «Η Παρέλαση» , 1965
- ▣ «Η Διανουκτέρευση» , 1965
- ▣ «Η Πόλη» , 1965
- ▣ «Η Συναναστροφή» , 1967
- ▣ «Αντόνιο ή το Μήνυμα» . 1972
- ▣ «Η Νίκη» , 1978
- ▣ «Η Κασέτα» , 1982
- ▣ «Ο Ήχος του όπλου» , 1987
- ▣ «Διαμάντια και μπλουζ» , 1990
- ▣ «Ταξίδι μακριά», 1995
- ▣ «Ο ουρανός κατακόκκινος» , 1998
- ▣ «Σ' εσάς που με ακούτε» , 2003

Η Παρέλαση (1965)

- ▣ Δυο αδέρφια, η Ζωή και ο Άρης ζουν απομονωμένα από τον έξω κόσμο, εξόριστοι στην ασφάλεια του δωματίου τους. Η μόνη τους επαφή με την πόλη και τους ανθρώπους είναι ένα «παράθυρο». Η ιδέα της παρέλασης που θα λάβει χώρα κάτω από το σπίτι τους, φαντάζει ως η μοναδική διέξοδος από τη ρουτίνα της καθημερινότητας. Από το παράθυρο θα παρακολουθήσουν την έναρξη, την απρόσμενη εξέλιξη και την αποτρόπαια έκβαση της παρέλασης. Από το παράθυρο θα εισβάλει ο έξω κόσμος, που τόσον καιρό αποφεύγουν, και θα τους συντρίψει. Ένα έργο συνταραχτικό και μοναδικό, που καταφέρνει να προκαλέσει το συναίσθημα του φόβου και του άγχους.

Η Κασέτα (1982)

- ▣ Η Κασέτα είναι ο σπαρακτικός επίλογος μιας εποχής και μιας γενιάς. Έκτοτε όλα θα άλλαζαν, οι άνθρωποι, οι γειτονιές τους, η πολιτική, η κοινωνία, η Ελλάδα όλη. Είναι ένα έργο βαθιά υπαρξιακό, βαθιά τρυφερό, βαθιά ανθρώπινο. Μια σύγχρονη -εσωστρεφής- τραγωδία.

Ο Ήχος του όπλου (1987)

- ▣ Μια γυναίκα παντρεμένη από χρόνια στην επαρχία έρχεται στην Αθήνα για να ψηφίσει στις βουλευτικές εκλογές. Έπειτα από ένα χρόνο, θα συναντήσει τον δεκαοχτάχρονο γιο της καθώς και άλλα πρόσωπα. Πολλά θα συμβούν μέσα σε λίγες ώρες, ενώ απέξω μαίνεται η πανηγυριώτικη προεκλογική ατμόσφαιρα.

Ο Ουρανός Κατακόκκινος (1998)

- ▣ Τρεις γυναίκες. Η Σοφία, η Σοφία Αποστόλου, η Έλσα. Τρεις προσωπικές ιστορίες. Ζωές στοιβαγμένες μέσα σε διαμερίσματα. Το προσωπικό που γίνεται καθολικό. Τρεις γυναίκες που θα συνδέσουν το παρελθόν με το παρόν και θα προσπαθήσουν να ενταχθούν σ' ένα μέλλον. Εξόριστες, μετέωρες, σ' ένα πουθενά.

Η Νίκη (1978)

-
- Το θεατρικό που αναρτούμε σήμερα αποτελεί ένα σημαντικό σταθμό στην εργογραφία της Λούλας Αναγνωστάκη, μιας από τις σπουδαιότερες φωνές της μεταπολιτευτικής ελληνικής δραματουργίας. Η κριτική της εποχής αναγνώρισε στην "Νίκη" ένα οριακό κείμενο που συνδέει το νεοελληνικό βίωμα με τον μοντερνισμό και στο οποίο η έννοια του ξένου αναγνωρίζεται στο επίπεδο ενός προσώπου, μιας οικογένειας, μιας τάξης, μιας χώρας. Το έργο εκτυλίσσεται σε ένα γερμανικό βιομηχανικό προάστιο όπου καταλήγει μια βασανισμένη ελληνική οικογένεια με συσσωρευμένες τις ατομικές και συλλογικές δοκιμασίες στις αποσκευές της. Το οδοιπορικό αυτής της οικογένειας ξεκινά από τον γενέθλιο τόπο της ορεινής μακεδονικής γης για να καταλήξει στην Γερμανία του '60. Οι διάλογοι είναι αφαιρετικοί, ενώ οι μονόλογοι διατηρούν μια ποιητική απόχρωση, καθώς το παρελθόν συνδέεται και συγχέεται με το παρόν.

Διαμάντια και μπλούζ(1990)

- ▣ Ένα διαμαντένιο κολιέ στο λαιμό μιας άγνωστης ξένης που εμφανίζεται απρόσμενα και ένα μπλουζ μιας παρέας νέων μουσικών βασισμένο σε στίχους γραμμένους από έναν προδομένο έφηβο μιας άλλης εποχής αποδεικνύονται καθοριστικής σημασίας για την Άννα, μια ιδιόρρυθμη γυναίκα, υπογραμμίζοντας την εκθαμβωτική μοναξιά της ματαιωμένης ζωής της

Ταξίδι μακριά(1995)

- ▣ Στο «ταξίδι μακριά» (1995), με φόντο πάντα την ενδοοικογενειακή ρήξη, επιλέγεται, σκόπιμα, μια χαμηλόφωνη γραφή, που δεν «δείχνει» το θέμα της, αλλά πηγαίνει προς αυτό, σαν σε έναν στόχο που διαρκώς απομακρύνεται. Οι δυνάμεις που σπρώχνουν τους ήρωές της είτε σε μιαν αναίτια, φαινομενικά, δραπέτευση από το οικογενειακό άσυλο ή σε μια εξίσου αναίτια επιστροφή που ταράζει τα λιμνασμένα νερά της ζωής όσων έμειναν πίσω, κατονομάζονται σαν φυσικές δυνάμεις, φυγόκεντρες ή κεντρομόλες. Το κοινωνικό τους επώνυμο, κοινός παρονομαστής ενός ματαιωμένου βίου, δεν αναφέρεται, αλλά μαντεύεται να περνά σαν ελαφρός κυματισμός ή ρίγος, κάτω απ' τη μόλις ταραγμένη επιφάνεια του λόγου τους...

Video

- ▣ <http://www.youtube.com/watch?v=saQ4ipzwpg4>